

Phần 6

Buổi tối, khi mà đã xong nhiệm vụ của một người làm công, Hoa Cúc vào bệnh viện thăm mẹ mình. Vừa bước vào phòng, cô giật mình khi thấy chiếc giường của mẹ đang nằm bị bỏ trống. Hốt hoảng, cô bỏ đi tìm mẹ.

- Này, cô đi tìm bà Hoa Mai đúng không?

- Vâng! Di có biết mẹ con đi đâu không?

Người đàn bà cười vui vẻ:

- Chúc mừng cháu, mẹ cháu đã phẫu thuật xong rồi và đang nằm ở phòng lạnh.

Đưa tay ôm ngực, Hoa Cúc chẳng hiểu mình nên vui, hay buồn. Cô thắc mắc, bác sĩ bảo ngày một mẹ mới phẫu thuật cơ mà.

- Mẹ cháu được một mảnh thường quân giúp đỡ nên được mơ miễn phí và nhanh nữa.

Hoa Cúc lẩm bẩm:

- Mổ miễn phí ư? Mảnh thường quân ư? Nhưng ông ấy là ai?

Người đàn bà lắc đầu:

- Tôi cũng không biết nữa. Nghe đâu cậu ấy rất thân với ông bác sĩ mổ đấy.

Hoa Cúc lại hỏi:

- Làm sao con có thể biết ân nhân ấy để mà cảm ơn?

- Điều này thì di không biết được đâu. Có lẽ cháu đi hỏi bác sĩ Tùng sẽ rõ.

Hoa Cúc lẩm bẩm:

- Bác sĩ Tùng ư?

- Ừ.

Hoa Cúc hấp tấp bước đi:

- Con cảm ơn di nhé. Con đi tìm bác sĩ ấy đây.

Nhưng tìm mãi cô mới biết được bác sĩ Tùng vừa thay ca trực đã về nhà. Hoa Cúc thất vọng. Cô tìm đến phòng trực thì được biết sáng ngày mai mẹ cô mới được ra khỏi phòng lạnh.

Hoa Cúc một mình đi thẩn thờ trong đêm trên đường phố. Cô ngược nhìn lên trời để tìm ngôi sao nào sáng nhất. Cô thầm nguyện cầu cho mẹ tai qua nạn khỏi để sống bên cô.

- Này, cô em lên xe anh cho quá giang!

Trùng mắt nhìn anh ta, Hoa Cúc lắc đầu:

- Cám ơn.

- Sao thế em? Giận chồng hả? Thôi, theo anh về đi em.

Hoa Cúc mím môi:

- Xin anh đi cho! Tôi không phải là hạng gái ăn sương đâu.

- Con nhà lành ai lại đi đêm thế này? Em muốn giá bao nhiêu anh sẽ trả ngay.

Hoa Cúc gắt lên:

- Cút đi! Nếu không đừng có trách tôi đó.

Anh ta cười khanh khách:

- Giỏi thật! Em dám dọa lại anh đó sao?

Hoa Cúc trùng mắt:

- Tôi không phải là loại người dễ bắt nạt đâu đấy.

Anh ta lại cười hềnh hếch:

- Đừng đùa nữa em ơi. Nếu không làm nghề này thì đầu ai đi một mình giữa đêm thế này.

- Tôi muốn đi hóng mát một chút không được sao?

Anh ta bật cười lớn:

- Hóng mát thật à? Thôi, em đừng có lý sự nữa, anh không tin em đâu.

Rồi anh ta vội nắm tay cô kéo đi.

- Đừng làm giá nữa em, theo anh đi nào. Chiều anh, anh sẽ cho em nhiều tiền.

Anh ta như muốn chực ôm cô thì đã bị cô tát cho bạt tai trời giáng.

- Tránh ra không?

Anh ta đưa tay vuốt má, rồi nghiêng răng giận dữ:

- Con quỷ cái, mày chán sống rồi hả?

Anh ta chụp lấy cánh tay của cô thật mạnh:

- Hôm nay tao sẽ cho mày một bài học lễ độ.

Hoa Cúc cố sức giằng mạnh tay ra. Nhưng bàn tay của anh ta như một chiếc gọng kìm nắm chặt tay cô. Hoa Cúc kêu to:

- Buông tôi ra! Nếu không, tôi la lên đó.

Anh ta cười sặc sụa:

- Mày cứ la đi, xem tao có cách dạy dỗ mày hay không. Đi!

Hoa Cúc dùng hết sức bình sinh giằng co với anh ta:

- Buông tôi ra!

Có mấy người hiếu kỳ đứng lại nghe. Anh ta vờ nói:

- Anh năn nỉ em đó, em về với anh đi. Con gái đi đêm nguy hiểm lắm.

Hoa Cúc gất lên:

- Đê tiện!

Anh ta càng nắm tay cô chặt hơn và giọng vẫn ngọt ngào:

- Giận dai vậy em, ta về thôi. Con mình đang chờ ở nhà đó.

Hoa Cúc nạt lớn:

- Anh im đi! Anh đóng kịch dở lắm! Buông tôi ra không!

Anh ta như muốn kéo cô vào lòng mình, Hoa Cúc ghê tởm kêu lên:

- Anh ta là một kẻ lưu manh, hãy cứu tôi!

- Kìa em...

- Buông tôi ra! Ai cứu giùm tôi. Anh ta định hại tôi đó!

Anh ta ôm siết cô vào lòng. Bỗng có tiếng quát to:

- Buông cô ấy ra!

Mọi người giật mình nhìn lại.

Hoa Cúc kêu to:

- Vĩnh Nguyên, cứu tôi!

Vĩnh Nguyên dạt mọi người, rồi tiến lại gần hai người hơn:

- Buông cô ấy ra!

Anh ta hắt hàm hỏi:

- Ê! Mày là thằng nào vậy? Dám xen vào chuyện của tao à?

Vĩnh Nguyên gắt lên:

- Buông cô ấy ra.

- Nếu tao không buông thì sao?

Vĩnh Nguyên phân bua cùng mọi người, anh nói:

- Anh ta là một kẻ lưu manh đầu đường xó chợ, dám ức hiếp gái nhà lành. Tôi trị tội nó, xin bà con ủng hộ.

Mọi người đồng thanh:

- Phải đó, hãy trị kẻ bất nhân đi.

- Đánh cho nó chừa.

Thấy Vĩnh Nguyên đằng đằng sát khí, anh ta cũng có phần nao núng, nhẹ buông tay Hoa Cúc ra lui vào đám đông chạy mất. Mọi người cũng tản ra. Còn lại hai người, Vĩnh Nguyên nói với cô:

- Ta về thôi!

Hoa Cúc đứng như hóa đá.

Vĩnh Nguyên phải giục lần nữa:

- Về thôi!

Cô sực tỉnh buột miệng nói:

- Cảm ơn anh.

Vĩnh Nguyên xua tay:

- Không cần phải nói ngay bây giờ đâu.

- Về thôi!

Hoa Cúc từ chối:

- Anh về trước đi, tôi không dám làm phiền anh đâu.

Vĩnh Nguyên cảm thấy khó chịu:

- Sao cô lại nói thế, chuyện xảy ra lúc này chưa phải là bài học à?

- Tôi đã cảm ơn anh rồi.

- Đây không phải là chuyện ơn với nghĩa, mà tôi muốn nhắc cô là không nên đi giữa đêm khuya nguy hiểm lắm.

Dù có sợ thật sự. Nhưng mà cô làm sao có thể lên xe của anh mà đi được. Nên cô đành nói:

- Tôi sẽ về, nhưng tôi đi bộ.

- Đừng cứng đầu như vậy mà em. Lên xe đi!

Để anh cứ dắt xe tò tò đi theo mình mãi như vậy cũng không tốt, nên cô đành nói:

- Thôi được, tôi xin quá giang anh vậy.

Vĩnh Nguyên chép miệng:

- Như vậy có ngoan không?

Hoa Cúc cắn nhằn sau lưng anh, cô nói:

- Tôi chỉ sợ người yêu anh bắt gặp cảnh này sẽ phiền hà cho anh mà thôi.

Vĩnh Nguyên nói giọng thật ngọt:

- Anh không sợ thì thôi, em sợ làm gì chứ?

- Tôi không muốn phiền phức cho anh đó mà thôi.

Vĩnh Nguyên lắc đầu:

- Anh không sợ thì em sợ làm gì chứ.

Hoa Cúc vẫn lí nhí nói:

- Nhưng tôi cũng sợ cho chính mình nữa đó.

Vĩnh Nguyên bật cười:

- Em lo chi xa vậy.

Hoa Cúc phản ứng:

- Anh và Mỹ Hằng là một cặp xứng đôi. Đừng vì một chút hiểu lầm mà hỏng việc đó.

Vĩnh Nguyên thở dài:

- Em biết lo cho người ta từ khi nào vậy?

- Đó là sự thật mà ai cũng nhìn thấy. Tôi muốn được an phận, xin anh đừng khuấy động:

- Chúng ta là bạn mà có gì em phải lo.

Hoa Cúc vẫn từ chối:

- Là bạn được sao? Tôi cảm thấy mình không nên nghĩ đến chuyện xa vời đó.

- Em lại tự ti mặc cảm nữa rồi. Làm như vậy chỉ để buồn thêm mà thôi.

- Như vậy quen rồi anh ạ.

- Mọi người trong gia đình anh đâu ai xem thường em đâu.

Hoa Cúc gật đầu:

- Chính vì vậy mà tôi không muốn làm mọi người thất vọng về mình.

Đang đi, điện thoại của Vĩnh Nguyên có tín hiệu. Anh nói:

- Xin lỗi.

- Cứ tự nhiên.

- Alô! Anh nghe đây.

Mỹ Hằng mai mĩa:

- Anh đang vui lắm hả?

- Cũng bình thường thôi.

Mỹ Hằng hậm hực:

- Bình thường nghĩa là sao?

- Là không có gì nổi bật.

Mỹ Hằng mím môi, cô nén tiếng âm ức:

- Anh đang ở đâu vậy?

- Lang thang ngoài đường.

- Đi với ai?

- Hoa Cúc.

Cô bé Ôsin ấy à?

Vĩnh Nguyên cười lớn:

- Vậy thì đã sao?

- Không có gì? Nhưng có điều, em thấy mắt mặt cho anh quá.

Vĩnh Nguyên đáp tỉnh tỉnh:

- Mặt anh dính vào cô nên không mất được đâu. Sao rồi, em và Phong vẫn vui vẻ đó chứ?

Quá âm ức, Mỹ Hằng đáp bừa:

- Vẫn tiến triển tốt. Cảm ơn anh đã có lòng quan tâm.

Vĩnh Nguyên cười lớn:

- Em khách sáo làm gì, dù gì chúng ta vẫn là bạn của nhau mà.

- Vậy sao!

Vĩnh Nguyên kết thúc:

- Thôi nhé.

Mỹ Hằng vẫn níu kéo:

- Đường đường là con của một giám đốc hãng phim mà anh lại quan hệ với cô người ở như vậy anh không thấy mắt mặt lắm sao?

- Không, anh còn thấy vui nữa là khác. Thôi, chào em nhé. Anh phải đưa cô ấy về đây.

Vĩnh Nguyên cúp máy, anh biết Mỹ Hằng đang giận anh sôi gan, nhưng mà không biết làm sao. Thôi kệ, hãy cho cô ta bài học thích đáng.

Quay lại thì Vĩnh Nguyên giật mình vì Hoà Cúc đã bỏ anh đi thật xa rồi.

- Cúc chờ anh với!

Nhưng cô vẫn bước đi, không quay lại dù chỉ một lần. Vĩnh Nguyên lên xe đuổi kịp cô. Nhưng lần này cô từ chối một cách quyết liệt hơn khiến cho Vĩnh Nguyên phải chịu khó xuống xe dắt bộ cùng cô.

Mỹ Hằng bước vào nhà của Vĩnh Nguyên như đi vào chỗ không người. Cô chẳng thèm chào hỏi ai mà đi thẳng lên lầu tìm Vĩnh Nguyên. Di Hai nhìn theo ngao ngán lắc đầu.

Lúc đó, Hoa Cúc còn đang dọn dẹp phòng cho Vĩnh Nguyên. Còn Vĩnh Nguyên thì lại đi đâu đó không có ở phòng mình.

- Ê! Ai cho cô vào phòng này lục lọi vậy?

Nghe giọng hỏi thật hách dịch, Hoa Cúc chẳng muốn trả lời tí nào. Nhưng vì phép lịch sự nên cô đáp lại:

- Tôi chỉ dọn dẹp theo yêu cầu của chủ mà thôi.

Kênh mặt, Mỹ Hằng hỏi như chất vấn:

- Ai bảo? Đây là lệnh của ai?

Hoa Cúc hơi chau mày, cô thấy khó chịu nên nói:

- Tôi có cần phải thông qua từng chi tiết nhỏ cho cô biết không?

- Rất cần thiết và cô buộc phải nói cho tôi nghe.

Hoa Cúc bặm môi:

- Nếu tôi bảo là không cần thiết thì sao? Tôi không nói?

- Tại sao?

- Vì cô không đủ tư cách để hỏi tôi. Tôi cũng có quyền không nói.

Ngồi xuống ghế, chân gác chéo Mỹ Hằng nói một cách trịch thượng:

- Nhưng tôi ra lệnh cho cô nói. Cô chỉ là người ăn kẻ ở thôi mà.

Hoa Cúc cười nhẹ:

- Cô khỏi cần phải nói nặng tôi. Tôi biết mình là thân phận gì chứ. Nhưng tôi vẫn có cái quyền không trả lời bất cứ chuyện gì cho cô.

- Ôsin mà cũng dám lên mặt.

- Đó là cái quyền tối thiểu của tôi mà.

Mỹ Hằng ngó Hoa Cúc trừng trừng.

- Anh Nguyễn đâu?

Hoa Cúc lẳng lẳng làm cho xong công việc của mình. Không thèm đếm xỉa gì đến cô ta.

- Ai bảo cô làm việc này?

Hoa Cúc làm xong nhiệm vụ, cô đứng lên định bỏ ra ngoài thì Mỹ Hằng hỏi giọng chua ngoa:

- Hai người thường gặp nhau trong phòng này lắm à?

Hoa Cúc lắc đầu, chỉ nói:

- Xin mời cô ra ngoài cho tôi khóa cửa.

Mỹ Hằng chỉ muốn nhảy nhồm:

- Cái gì? Cô cô chìa khóa phòng riêng của anh ấy nữa à?

Hoa Cúc nghiêm giọng:

- Cô có chịu ra không thì nói. Tôi khóa cửa lại đó.

Ngồi trở xuống ghế, Mỹ Hằng nói một câu thách thức:

- Cô dám!

Hoa Cúc cười nhạt:

- Cô tưởng mình là ai chứ? Được, nếu cô muốn thì tôi chiều vậy. Tôi đóng cửa thật đấy.

Mỹ Hằng đứng lên, ánh mắt nhìn cô đầy phẫn nộ:

- Cô dám lớn tiếng với tôi như vậy sao?
- Cô tự hỏi mình đi, tại sao tôi phải như thế.
- Hừm, cô giỏi lắm.

Biết Mỹ Hằng lên phòng lâu như thế là sẽ có chuyện nên dì Hai bước vội lên:

- Tới giờ nấu cơm rồi đó Hoa Cúc à?

Hoa Cúc nhìn dì Hai, cô hiểu ý của bà muốn nói gì:

- Vâng, con biết rồi! Dì Hai đóng cửa phòng cậu chủ giúp con.

Hoa Cúc vừa nói vừa đi xuống cầu thang, Mỹ Hằng gọi giật lại:

- Này! Cô đứng lại cho tôi!

Nhưng Hoa Cúc vẫn bước đi một cách bướng bỉnh. Thấy vậy, dì Hai giả lả:

- Đến giờ nấu cơm rồi, nó bận lắm.

Liếc nhìn dì Hai một cái, Mỹ Hằng mai mỉa:

- Đến dì mà cũng bênh vực cho cô ta à?
- Nó đâu có làm gì sai.

Trùng mắt nhìn dì Hai, Mỹ Hằng nói như gằn từng tiếng:

- Nó không hiền như dì tưởng đâu. Dám công khai lên phòng cửa Vĩnh Nguyên như vậy ư?

Dì Hai biết cô nàng đang ghen nên vội xoa tay:

- Cô làm rồi, đó là do cậu chủ yêu cầu mà thôi. Thật ra, Hoa Cúc bận bịu lắm.
- Hừm! Chứ không phải nó làm một cách thích thú đó sao?
- Vậy thì cô làm rồi. Hoa Cúc đâu có hứng thú gì khi phải dọn dẹp phòng cho cậu Hai.

Nhìn bà chăm chăm, Mỹ Hằng hỏi một cách xác xược:

- Bà không nói dối tôi đó chứ?

Dì Hai lắc đầu. Bà muốn cho mọi việc êm đẹp nên nói:

- Đương nhiên là tôi không có nói dối với cô rồi.

Mỹ Hằng lại hỏi:

- Thế còn anh Vĩnh Nguyên đâu?

- Cậu ấy ra ngoài từ sáng sớm rồi. Không biết cậu đi đâu nữa:

Mỹ Hằng đứng tránh sang một bên, để dì Hai khóa cửa phòng. Bà phàn nàn:

- Phòng của cậu Hai luôn bẽ bộn. Nào giấy, nào cọ, nào bút mực, ôi, lơi thối lắm. Cho nên Hoa Cúc phải một phen vất vả.

- Tôi thấy cô ấy có vất vả gì đâu, mà còn luôn miệng cười nữa đó.

Dì hơi mỉm cười:

- Nhỏ đó là vậy lúc nào cũng vui vẻ với mọi người. Cho nên trong nhà này cả ông bà chủ và cậu Vĩnh Nguyên đều thương mến và xem như người trong nhà.

Mỹ Hằng lẩm bẩm:

- Người trong nhà ư?

Như không nghe câu nói ấy của cô, bà Hai lại nói:

- Phiền cô xuống phòng khách chờ cậu Hai về. Tôi khóa cửa phòng được chưa cô?

Mỹ Hằng đành phải bước ra ngoài, cô nói:

- Dì đóng cửa phòng lại đi.

Chỉ chờ có thế, dì Hai liền đóng cửa phòng lại. Tôi còn xuống bếp phụ Hoa Cúc một tay nữa. Tội nghiệp, công việc còn nhiều lắm!

Biết bà ta muốn từ chối tiếp chuyện nên Mỹ Hằng xua tay:

- Dì cứ đi làm việc của mình đi. Tôi phải về đây.

- Ô, cô không chờ cậu chủ à?

- Không.

Trả lời chỉ có vậy, rồi cô ùng ùng bỏ ra sân. Dì Hai nhìn theo lắc đầu:

- Kênh kiệu thế là cùng.

Bà thở dài than thở tiếp:

- Cô ta mà về làm dâu nhà này thì sẽ vất vả cho người ăn kẻ ở.

Buổi sáng, bà Lê Chi gọi Hoa Cúc lên phòng bà có việc. Hoa Cúc lo lắng hỏi dì Hai:

- Dì Hai à! Liệu có chuyện gì không vậy, con lo quá.

Dì Hai trấn an cô:

- Đừng quá lo như vậy con ạ. Xưa nay bà chủ chưa từng la rầy ai khi không có lỗi đâu.

Hoa Cúc trong lòng vẫn chưa hết lo:

- Có khi nào bà chủ cho con nghỉ việc ở đây không?

Dì Hai cười, trấn an:

- Không có đâu, đừng tự nhát mình như vậy. Thôi, vào đi con, đừng để bà chủ đợi phiền lắm.

Hoa Cúc đứng lên:

- Vâng, con đi đây.

Dì Hai nhìn theo ái ngại. Hoa Cúc bặm môi, đưa tay lên chặn ngực có trấn tĩnh. Cô gõ cửa phòng bà chủ:

Cộc... cộc... cộc...

Tiếng bà thật trong:

- Vào đi!

Cô giữ lấy bình tĩnh, cô đẩy cửa bước vào:

- Con chào bà ạ.

Bà Lệ Chi nhìn thấy sự căng thẳng trên khuôn mặt khả ái của Hoa Cúc mà thương làm sao. Bà nhẹ lời nói:

- Con ngồi xuống đó đi.

- Dạ, con đứng được rồi ạ.

Bà nắm tay cô kéo ngồi xuống:

- Được rồi cô nương, ngồi xuống đây đi, ta cùng nói chuyện.

Hoa Cúc rụt rè ngồi xuống:

- Thưa bà dạy con điều chi ạ.

Bà ngược nhìn cô bằng ánh mắt ôn hòa:

- Con rất giỏi, lại ngoan hiền nữa Hoa Cúc ạ. Nên ta muốn con...

Bà chưa nói hết câu thì đã nghe tiếng của ông Vĩnh Thụy gắt to:

- Thế này là làm sao chứ? Nó muốn gì đây?

Tiếng của Vĩnh Nguyên cũng vang lên trong phòng:

- Chuyện này con cũng đâu có biết được. Cô ấy giờ chứng đó thôi.

Ông nhìn con trai hần học:

- Hay là con đã làm gì nó giận nên mới thế?

Vĩnh Nguyên phân bua:

- Con có làm gì đâu. Cô ấy lúc này thật khó hiểu.

- Nó khó hiểu hay do con mê viết vẽ bỏ quên nó.

Vĩnh Nguyên nhăn nhó:

- Sao cha có thể đổ lỗi cho con như thế chứ?

Bà Lệ Chi cùng Hoa Cúc bước ra trước sự ngạc nhiên của hai người. Bà lên tiếng hỏi:

- Lại có chuyện gì nữa thế?

Ông Vĩnh Thụy khoát tay:

- Em nên hỏi nó đó.

Ánh mắt bà chuyển về phía Vĩnh Nguyên, bà hỏi:

- Lại xảy ra chuyện gì thế con? Xem ra cha con không được vui.

Ông gằn giọng:

- Làm sao mà tôi vui cho được. Hôm nay chẳng quay được phim.

Bà lo lắng:

- Tại sao? Con lại...

Vĩnh Nguyên nhăn mặt:

- Không phải do con đâu mà mẹ.

- Vậy chuyện này là sao? Sao ai cũng muốn làm cho tôi tức chết được vậy?

Ông Vĩnh Thụy đành nói:

- Hôm nay Mỹ Hằng không thèm đến hãng phim để làm việc, mặc dù chính tôi đích thân gọi điện cho nó.

Bà Lệ Chi nhìn con trai nghi ngờ:

- Giữa hai đứa đã xảy ra chuyện gì rồi?

Vĩnh Nguyên trả lời mẹ:

- Cô ấy thật quá đáng, ý có được mẹ cha thương yêu rồi thì muốn làm gì thì làm.

Bà Lệ Chi nhìn con lắc đầu:

- Vậy là đã xảy ra chuyện rồi. Thật ra là chuyện gì?

Vĩnh Nguyên thở dài:

- Con thấy mình không có lỗi gì cả.

Ông Vĩnh Thụy tức giận:

- Việc trước mắt bây giờ là ai vào thế được cô ta đây.

Bà Lệ Chi động viên:

- Thì xem cô nào trong đoàn có tiếng trong và rõ thì thử việc xem sao? Tôi tin là sẽ có người mà.

Mặt ông Vĩnh Thụy hằm hằm:

- Em tưởng tìm được người lòng tiếng như vậy là dễ lắm sao?

Bà Lệ Chi nhìn Hoa Cúc, bà gợi ý cho chồng:

- Có rồi.

- Ai?

- Hoa Cúc.

Ông Thụy và Vĩnh Nguyên đều nhìn cô, khiến cho Hoa Cúc đỏ mặt ngán ngại. Ông Thụy lên tiếng:

- Liệu Hoa Cúc có làm được không?

Bà Lệ Chi phàn nàn:

- Chưa thử làm sao mà biết được. Dù gì Hoa Cúc cũng đã tốt nghiệp cấp ba rồi.

Ông Vĩnh Thụy gật đầu hài lòng:

- Đúng rồi! Vậy mà tôi nghĩ không ra.

Vĩnh Nguyên không tin vào tai mình. Anh hỏi lại:

- Cha mẹ chọn Hoa Cúc thật à?

Ông Vĩnh Thụy gật đầu:

- Thật chứ giả làm sao được.

Vĩnh Nguyên băn khoăn:

- Nhưng liệu cô ấy có làm được hay không?

Hoa Cúc cũng rụt rè nói:

- Vâng, con chỉ sợ làm cho ông bà thất vọng mà thôi.

Bà Lệ Chi động viên - chưa thử thì làm sao biết được hay không - cho nên bà nói:

- Thử rồi mới biết. Mà ta cũng tin rằng con sẽ làm được.

Ông Vĩnh Thụy cũng nói theo:

- Chất giọng con tốt. Qua hướng dẫn thì con sẽ làm được.

Mỗi người một câu, Hoa Cúc có phần tinh táo hơn. Cô đành phải gật đầu:

- Nếu như ông bà chủ và anh Nguyễn tin con thì con xin nghe lời ạ.

Mọi người vui vẻ. Vĩnh Nguyên bảo với Hoa Cúc:

- Nếu cô đã đồng ý thì đi theo tôi.

Thấy cô còn ngần ngại, ông Vĩnh Thụy giục:

- Con nên theo Vĩnh Nguyên vào tập thử đi.

Hoa Cúc đành bước theo Vĩnh Nguyên. Trong lòng cô lo sợ, vui mừng lẫn lộn.

Vĩnh Nguyên đưa cho cô một tờ giấy có ghi rõ nội dung lòng tiếng của cô:

- Em xem đi. Tuy là dễ nhưng cũng rất khó. Nhập tâm vào thì sẽ đạt thôi.

Vốn Hoa Cúc cũng rất mê phim và từ nhỏ cô cũng thường đóng kịch nhân các ngày lễ lớn cho nên cô biết đọc diễn cảm như thế nào, lúc vui lúc buồn ra làm sao, thậm chí khóc đó rồi cười đó theo nội tâm của nhân vật.

Tập thử một hồi, Vĩnh Nguyên vỗ tay khen ngợi:

- Em thông minh lắm. Em làm rất tốt, nhất định cha anh sẽ hài lòng về em.

Hoa Cúc mừng lắm nhưng cô đâu dám để lộ ra ngoài, với cô đây là một thử thách lớn:

- Liệu tôi có làm được việc để giúp ông chủ không?

- Em lo lắng cho cha anh à?

Hoa Cúc tâm sự:

- Thật ra thì ông chủ rất tốt với tôi. Cho nên tôi muốn làm cái gì đó để giúp ông.

Vĩnh Nguyên trêu cô:

- Vậy còn anh, anh cũng tốt với em vậy. Em có cảm ơn anh hay không?

- Tất nhiên là tôi có cách cảm ơn anh rồi. Vì anh là người thầy đã hướng dẫn tôi đó.

Vĩnh Nguyễn nở nụ cười thật đẹp nhìn cô:

- Thôi, mình đi ra ngoài ấy xem sao!

Hai người cùng bước ra. Ông Vĩnh Thụy lộ nét vui mừng:

- Tốt lắm. Con thật giỏi đó Hoa Cúc.

Hoa Cúc cũng mỉm cười đáp lại:

- Đó là vì ông chủ và cậu Hai giúp con mà thôi.

Bà Lệ Chi nhìn cô ái mộ:

- Ta không ngờ cái gì con cũng làm được như vậy là tốt rồi.

- Dạ, bà quá khen ạ. Con chỉ sợ mình không có khả năng mà thôi.

Vĩnh Nguyên khích lệ:

- Em đừng có khiêm tốn như vậy làm tốt lắm.

Ông Vĩnh Thụy xua tay:

- Thôi, đừng có ở đó mà nói mãi. Chúng ta nên ra hãng phim tiếp tục công việc.

Mọi người vui vẻ đi ra. Bà Lệ Chi nhìn theo Hoa Cúc. Trong đầu bà loáng thoáng nghĩ về một chuyện gì đó rồi mỉm cười một mình.

Mỹ Hằng tròn mắt, cô nhìn Phong một cách hậm hực:

- Sao, anh nói sao chứ? Con Ôsin ấy đã thế chân em à?

Phong gật đầu:

- Tin rất chính xác.

Mỹ Hằng phẩy tay:

- Em không tin điều đó. Nó chỉ là một, cô gái quê thì làm sao làm được việc ấy.

Phong lắc đầu:

- Nói như vậy là em đã đánh giá sai về Hoa Cúc rồi.

- Nó mà làm được gì chứ?

- Thì thực tế cô ta đã làm được rồi.

Mỹ Hằng tức giận:

- Nhất định là do Vĩnh Nguyên bày trò rồi.

Phong nói như chế giễu:

- Chắc chắn rồi còn gì. Anh thấy anh ta vui vẻ đi bên cô ấy nữa đó.

Mỹ Hằng mím môi:

- Anh ấy dám?

- Sao thế, chính em là người từ chối tình cảm kia mà.

Mỹ Hằng thấp giọng:

- Anh không biết đâu, chính anh ấy lạnh nhạt với em trước.

Phong như muốn đổ dầu thêm vào lửa, anh ta kích động:

- Hai người ở cùng một nhà, Hoa Cúc lại rất xinh đẹp quyến rũ, Vĩnh Nguyên làm sao mà gìn lòng chung thủy với em được.

- Em không cam tâm.

Phong lại nói:

- Tại em nóng nảy quá mới xảy ra chuyện. Chính em tạo cơ hội cho họ đó.

- Không! Em không thể để yên cho họ toại nguyện đâu.

- Em định làm gì chứ?

Mỹ Hằng đưa tay chống cằm:

- Hiện tại thì em vẫn chưa có cách gì đối phó. Nhưng nhất định sẽ có.

Phong ngăn:

- Em đừng vì quá nóng mà làm liều. Chuyện gì cũng phải từ từ.

Mỹ Hằng gắt lên:

- Từ từ để họ lấy nhau à?

- Em tính sao? Chẳng lẽ chạy ào đến đó mà gào lên rằng em vẫn còn yêu anh Vĩnh Nguyên ơi, hay sao?

Mỹ Hằng chu môi:

- Ai làm vậy. Mất mặt lắm!

- Nếu vậy thì em nên bình tĩnh dù gì thì cũng còn có anh đứng sau lưng em mà.

- Hừ! Anh thì giúp gì được cho em đây?

- Sao em lại nói như vậy?

Mỹ Hằng trách:

- Chính tại anh nên Vĩnh Nguyên mới hiểu lầm em đó.

Phong cười:

- Nó đâu có hiểu lầm.

- Gì cơ?

Phong xua tay:

- Thôi đi, xem như anh chưa nói gì.

Mỹ Hằng vẫn còn giận:

- Anh đó! Thôi đi, đừng có đến gần em nữa.

- Sao vậy em?

Cô cắn nhàn:

- Anh đó, bày trò này nọ. Bây giờ Vĩnh Nguyên giận em luôn rồi đó.

Phong giải thích:

- Vậy là chứng tỏ anh ta chưa hề yêu em thật lòng. Em chỉ mới thử anh ta thôi thì đã lòi bộ mặt lừa dối của anh ta ra rồi. Mỹ Hằng nhú mày:

- Anh hỏi cũng đúng lắm.
- Ai đời chưa chịu hỏi cho ra lẽ thì đã quay lưng rồi.

Mỹ Hằng mím môi:

- Em không can tâm đâu.
- Chính anh còn giận, huống hồ là em.

Mỹ Hằng gằn từng tiếng:

- Em nhất định sẽ cho con nhỏ đó một bài học.

Phong lo lắng:

- Em định làm gì?

Mỹ Hằng suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Em sẽ nhờ mẹ em ra mặt. Mẹ nhất định sẽ có cách giúp em.

Phong ngăn:

- Sao em có thể quấy rầy mẹ mình như vậy? Chuyện chưa đến nỗi nào thì tự em giải quyết đi.

- Nhưng em không thể làm nổi chuyện này đâu.

Phong kêu lên:

- Trời đất! Sao em không thể hiện chút bản lĩnh nào cả vậy?

Lắc đầu, cô than thở:

- Vĩnh Nguyên nhất định không chịu nghe em nói đâu.

Phong nhìn cơ thăm dò:

- Em còn yêu Vĩnh Nguyên lắm phải không?
- Tụi em gần nhau, chơi thân với nhau từ nhỏ, tình cảm rất là sâu nặng.

Phong cảm thấy bực:

- Vậy mà anh ấy nói quên là quên một cách nhanh chóng vậy sao?

Mỹ Hằng đứng vụt lên:

- Em đi tìm anh ấy đây.

Phong vội ngăn lại:

- Em không nên làm thế? Bây giờ mà em đi tìm anh ta không khác nào em tự hạ thấp mình rồi.

Mỹ Hằng nói như mếu:

- Nhưng... em không cam tâm.

- Từ từ đi em.

- Không! Em phải đến tìm anh ấy mới được.

Nói là đi, Mỹ Hằng ùng ùng rồi khỏi ghế, đi nhanh ra cửa.

Phong nhìn theo chỉ còn biết lắc đầu thờ dài:

- Bó tay luôn.

Đến nhà Vĩnh Nguyên, cô an tâm vì ông bà giờ này không có nhà. Mặc cho dì Hai ngăn lại cô bướng bỉnh đi như chạy lên phòng của Vĩnh Nguyên.

- Thì ra anh trốn ở đây?

Đang ngắm nghía tác phẩm mình sắp hoàn thành, Vĩnh Nguyên giật mình ngồi dậy:

- Cô làm gì mà xông xộc vào phòng tôi mà không gõ cửa?

Mỹ Hằng bật cười:

- Gõ cửa ư? Buồn cười...

Vĩnh Nguyên tỏ thái độ tức giận:

- Em vẫn chứng nào tật nấy.

Cô cười mai mỉa:

- Đúng! Em không ngọt ngào, không hiền dịu, em không biết chiều chuộng người yêu, cho nên anh chán em chứ gì?

Vĩnh Nguyên đứng lên, cho hai tay vào túi quần nói:

- Anh chán em, hay là em đang tìm cách để chia tay với anh. Bởi hẳn luôn bên cạnh em mà.

Mỹ Hằng chối quanh:

- Em không có.

Vĩnh Nguyên bật cười:

- Em cho rằng anh là con nít chắc. Mọi chuyện em làm anh không hiểu được sao?

Mỹ Hằng biết trong lúc này mình không nên nóng nảy. Cô nói rất dịu dàng:

- Em không có ý chia tay với anh và em càng không có tình ý gì với Phong cả.

- Ai sẽ chứng minh điều đó cho em? Anh làm sao hiểu được giữa hai người đã xảy ra chuyện gì chứ?

Mỹ Hằng làm ra vẻ thảm hại:

- Bấy lâu chúng ta gần nhau chẳng lẽ anh không hiểu em sao?

Vĩnh Nguyên chép miệng:

- Chính vì hiểu em, cho nên anh muốn để cho em tự chọn hướng đi của mình. Anh không hề ngăn cản em đâu.

Mỹ Hằng gất lên:

- Không đúng! Chính anh mới là người thay đổi. Vì cô ta mà anh có thể lạnh nhạt với em.

- Em nói gì vậy Mỹ Hằng? Em gây ra biết bao nhiêu chuyện rồi, bây giờ đổ lỗi cho anh ư?

Mỹ Hằng âm ức:

- Đó chỉ là do thái độ thờ ơ của anh mà ra cả.

Vĩnh Nguyên bật cười:

- Em thật là vô lý.

Mỹ Hằng bật cười khan:

- Em vô lý hay là em quá vô tình với em chứ?

Vĩnh Nguyên xua tay:

- Anh thật sự hết chịu đựng em nổi nữa rồi. Em muốn gì thì cứ nói thẳng ra đi.

- Em muốn gì ư? Em muốn anh là của em mãi mãi như thế.

Vĩnh Nguyên ngòì xuống, đối mặt với cô:

- Anh chưa bao giờ muốn chia tay với em. Chỉ do em suy nghĩ lung tung rồi bày ra đủ thứ trò để hại anh. Thế là tình yêu của em dành cho anh đó sao?

Mỹ Hằng vẫn buớng:

- Anh đừng nói là anh không có tình cảm với con Ôsin đó.

Vĩnh Nguyên nhăn mặt:

- Em đừng có ăn nói theo kiểu khó nghe đó có được không?

- Nhưng em nói đúng tim đen của anh rồi chứ gì?

- Đúng sai gì thì em tự hỏi mình đi.

Mỹ Hằng đứng vụt lên:

- Em không cần hỏi ai hết. Chính con nhỏ đó đã phá hoại tình cảm giữa anh và em.

- Em đừng có nói bậy được không?

Mỹ Hằng vẫn gay gắt:

- Trước đây anh đâu có thái độ đó với em. Từ khi có cô ta xuất hiện thì anh lạnh nhạt với em.

- Em không chịu nói lý lẽ gì cả.

- Thế tại sao anh để cho cô ấy vào thế chân em chứ?

- Chuyện này em nên hỏi cha anh thì sẽ rõ. Chính cha anh là người quyết định.

Mím môi, lắc đầu Mỹ Hằng ðùng ðùng bỏ ra ngoài:

- Anh là kẻ phản bội, có mới nới cũ. Em không để yên cho anh đâu.

Vĩnh Nguyên chỉ còn biết lắc đầu. Anh thật sự thất vọng về cô ấy rất nhiều.